

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 170.

Συνδρ. έτησ εν Έλλάδι Δρ. 1.
 „ „ „ Έξωτερικῃ 32.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Έν δὲφ Αἰδίου ἀριθ. 30.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν
 ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς
 τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΑΛΕΞ. ΑΙΓΥΠΤΙΑΔΗΣ.

Ἐκ τῆς συστάσεώς της ἡ μικρὰ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἔσχε τὸ εὐτόχημα νὰ θρηνησῇ τὸν θάνατον πολλὰ ὀλίγων ἐκ τῶν μικρῶν αὐτῆς φίλων. Μετ' ἔγκαρδίου δὲ λύπης ὁ συντάκτης της λαμβάνει ἤδη τὸν κάλαμον νὰ ἀναγράψῃ τὴν αἰφνίδιαν ἀπὸ τὴν γῆν ταύτην ἀναρπαγὴν τοῦ μικροῦ καὶ ἀγαπητοῦ του φίλου Ἀλεξάνδρου Αἰγυπτιαδοῦ, ἀποθανόντος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ διεφθερίτιδος ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος ἦτο πλήρης ζωῆς καὶ υγείας, καὶ εἶδε πολλά καὶ καλὰς ἐνδείξεις καλοῦ καὶ χρησίου βίου ἐπὶ τῆς γῆς· γονεῖς δὲ καὶ φίλοι ἔχαρον βλέποντες αὐτὸν ἀναπτύσσοντα καθ' ἑκάστην νέα δειγμάτα τῶν ἀρετῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀνδρωθέντα ἔμελλον ν' ἀναδείξωσιν αὐτὸν καλὸν κἀγαθὸν ἄνδρα. Ἄλλ' ὁ οὐράνιος αὐτοῦ Πατὴρ ἄλλο εἶχε δεῖ αὐτὸν σχεδίον, ὡς φαίνεται, καὶ

Ἄνθη διὰ τι ὀρφανοτροφεῖον.

διὰ τοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κάλαμου, τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας, ὡς ἄνθος εὐοσμον ἐν λειμῶνι, τὸν ἀπέκοψεν ἵνα τὸν μεταφυτεύσῃ ἐν τῷ κήπῳ τῆς Ἁγῆς Ἰερουσαλήμ, ἔπου θὰ εὐρῇ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ κοράσια νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν εἰς τὴν χορείαν των. Εἰς τοιαύτας θλίψεις μόνῃ ἡ θεὰ χάρις δύναται νὰ παρηγορήσῃ, καὶ ταύτην ἐπικαλοῦμεθα ἐπὶ τοῖς τεθλιμμένοις γονεῖς τοῦ ἀγαπητοῦ Ἀλεξάνδρου.

Πόσον παρήγορος ὁ συλλογισμὸς εἶτι μετὰ τὴν ζωὴν ταύτην, τὴν πλήρη θλίψεων πόνων καὶ κακίας, ὑπάρχει ἄλλη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πῶτος θὰ ἦναι ἐντελὸς ἂν πηλλαγμένος ὄλων τούτων ἰ καὶ ἔπου θὰ ἔχη τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπανθῇ καὶ ἀσπασθῇ τὰ φιλτατά του, τῶν ὁποίων ἡ στέρησις τὸν ἔθλιψε τόσον πολὺ! Τὴν παρηγορίαν ταύτην εἶπε νὰ ἔχωσιν οἱ γονεῖς ὄλων τῶν μικρῶν φίλων τῆς Έφημ. τῶν Παίδων.

Ὡ, ποῦ πηγαίνεις μὲ τ' ἄνθη ταῦτα,
 εἰπέ μοι κόρη μου, σὺ μικρὰ,
 Μὲ τὰ φράσα ταῦτα δροσῶτα
 Καὶ τὰ εὐώδη καὶ ζωηρά;

Πηγαίνω, εἶπεν, εἰς τὴν οἰκίαν
 Νὰ τὰ τοιμάσω, ὅπως ποθῶ,
 εἰς ἀνοδόσματα, διὰ παιδιὰ
 Πτωχὰ, καὶ ἄλλα ποῦ συμπαθῶ.

Τῶχω συνάξει ἀπὸ λειμῶνας,
 Ἄπὸ τὰ πλάγια τῶν φραγμῶν,
 Ἄπὸ τὰ δένδρα κ' ἀπὸ θαμνῶνας
 Κ' ἀπὸ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν.

Καὶ ἡ μητέρα μου εἰς παιδιὰ
 Πτωχὰ καὶ ἄπορα δυστυχῆ,
 Θὰ φέρῃ ταῦτα τὰ κρῖνα κ' ἴα
 Γὰ νὰ τὰ κάμῃ πρὸ εὐτυχῆ.

A. A.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγουμένον ἀριθμὸν.)

Οὕτω τὰ τρία παιδιά ἔτρεχον ἕσον ἡδύνατο, πορευομένου τοῦ Ἐρίκου, ὀλίγον δὲ τρὶν φθάσανον εἰς τὸ δάσος ἐσταθήσαν διὰ τὰ ἀναπνεύσεων ὀλίγον.

«Ὅπισθ' ἀπὸ τὸν λόφον τοῦτον ὑπάρχει τὸ δάσος, εἰς τὸ ὅποιον ἀφοῦ ἐμβῶμεν θὰ ἦναι ἀδύνατον εἰς τοὺς ληστὰς νὰ μᾶς ἀνεύρουσιν ἢ ἀναβῶμεν λοιπὸν τὸν λόφον.»

Οὕτω τὰ παιδιά ἤρχισαν ν' ἀναβαίνειν τὸν λόφον ἄλλα, ἐνῶ κατέβαινον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ λόφου διὰ τὰ ἔμβουον εἰς τὸ δάσος, ἤκουσαν φωνὰς μακρόθεν ἐρχομένης, καὶ ἐσταμάτησαν νὰ ἀπροσδοκῶν πόθεν ἤρχοντο.

«Εἶναι οἱ λησταί! ἐφώναζεν ἡ Ἐλένη, δύναμαι νὰ διακρίνω καλῶς τὰς φωνὰς των. ὦ! πῶς μᾶς ἀναθεματίζουν καὶ λισσοῦν ἐναντίον μου!»

«Μὴ χάνωμεν καιρὸν,» λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἐρίκος, «ἀλλ' ἐμπρὸς καὶ θάρρος, ἄλλως θὰ μᾶς καταφθάσουν.»

Αἱ φωναὶ ἐν τούτοις ὀλονὲν ἐπλησίαζον, καὶ μὲ ὄλον τὸ τρέξιμόν των τὰ παιδιά ἤμπόρουσιν μετ' ὀλίγον νὰ διακρίνωσιν τὴν φωνὴν τοῦ Μαυροθοδωρῆ.

«Πρὸς τὰ ἐδῶ κάτω,» ἐφώναζεν ὁ Ἐρίκος. «Πιάσε τὸ χεῖρ τοῦ Ἀλβέρτου, Ἐλένη, ἄλλως θὰ πέσῃ, διότι τὸ μέρος εἶναι πολὺ γλιστερόν καὶ κατωφερές.»

Καὶ τῶ ὄντι τὸ μονοπάτιον ἦτο τόσον στενὸν καὶ κατωφερές, ὥστε ὁ Ἀλβέρτος ἐγλίτερωσε καὶ ἔπεσε πολλάκις, ἀλλ' ἡ Ἐλένη δὲν ἀφῆκε τὴν χεῖρά του· οὕτω δὲ τὰ παιδιά ἐφθάσαν ἀσφαλῶς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος.

Ἐν τῶ μεταξὺ οἱ λησταὶ εἶχον φθάσει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἤκουσαν δὲ τὰ παιδιά καθαρῶς τὸν Μαυροθοδωρῆν ζητοῦντα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του πυρεῖα, διὰ τὰ ἀνάβῃ μίαν λαμπάδα, «διότι, εἶπεν, ἡ γῆ εἶναι ὄγρὰ καὶ ἐξ ἄπαντος θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴωμεν τὰ ἔχνη τῶν φυγαδῶν.»

Τὰ παιδιά μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος καὶ ἤσθάνθησαν ἑαυτὰ ἀποκαμωμένα καὶ ἐκάθισαν· πρῶτος δ' ὁ Ἀλβέρτος εἶπεν, «Ἀφήσατέ με, καὶ γλυτώσατε σῆς τοῦλάχιστον, διότι ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον νὰ σαλεύσω.»

«Ἀλβέρτε, Ἀλβέρτε! ἐφώναζεν ὁ Ἐρίκος, ἀδύνατον νὰ σὲ ἀρξώμεν ἀνάλαβε λοιπὸν θάρρος καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἦμεθα εἰς μέρος ἀσφαλές.»

Ἐν τούτοις αἱ φωναὶ τῶν ληστῶν ὀλονὲν ἐπλησίαζον, τὰ δὲ παιδιά ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἕσον ἡδύνατο, μόλις ὅμως εἶχον προχωρήσει ὀλίγον καὶ ὁ Ἀλβέρτος σκοντάφαι

εἰς ἔθρον τινὰ κορμὸν ἔπεσε, κτυπήσας ἀρκετὰ κατὰ τὸ γόνα, ὥστε ἤρχισεν νὰ κλαίῃ ἐκ τοῦ πόνου.

«Εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶναι ὁ Ἀλβέρτος, ἀδύνατον εἶναι νὰ προχωρήσωμεν,» εἶπεν ὁ Ἐρίκος. «Ἡ μόνη μας ἐλπίς λοιπὸν εἶναι νὰ κρυφθῶμεν ἴσως δὲν μᾶς ἀνεύρουσιν.»

Οὕτως ὁ Ἐρίκος καὶ ἡ Ἐλένη ἐσίγησαν τὸν μικρὸν Ἀλβέρτον, διότι δὲν ἡδύνατο νὰ περιπατήσῃ, καὶ τὸν μετέφεραν εἰς σκοτεινὸν τι μέρος ὀπισθεν μεγάλης ὁροῦ, ἐκάθισαν δὲ καὶ αὐτὰ τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἄλλο, κρατοῦντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων τε, κρατῶν λαμπάδα ἀνημμένην — εἶχεν ἀνακαλύψει τὰ ἔχνη των!

Εἰς τὴν θίαν αὐτῶν ἡ μικρὰ Ἐλένη ἐφώναζεν. «Ἐμεθα χαφῆνοι, Ἐρίκε!»

«Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρίκος μετ' ὀλίγον θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν! ὦ Θεέ, δὲν θὰ μᾶς βοηθήσῃς τώρα!»

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ Ἐρίκος καὶ ἡ Ἐλένη ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τοὺς ληστὰς, τοῦ Ἀλβέρτου τὴν προσοχὴν εἴλωσεν ἄλλη θία εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῇ ἐφώναξε μεγαλοφώνως. «Αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ λησταὶ ἐκεῖ πέρα, Ἐρίκε! Εἶναι ὁ πατὴρ μου!» ὦ πάτερ, πάτερ, βοήθησόν μας, σῶσόν μας. Ἐδῶ εἴμεθα!»

«Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλβέρτου, ἐφώναζεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἰππέων πόθεν ἀρὰ γε νὰ ἔρχεται;»

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀλβέρτου ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων παιδιῶν πρὸς τὸ ὑποδαχθῆν μέρος, καὶ ὅλα ἑμῶ ὡς δι' ἐνστάτου ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου διὰ τῶν πυκνῶν δένδρων ἐφάνιντο οἱ ἰππεῖς. Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησαν ὀλίγον καὶ τὰ κατέφθασαν οἱ λησταί!

«Τὰ ἔχομεν τέλος πάντων!» ἐφώναζεν ὁ Μαυροθοδωρῆς, συλλαβῶν τὸν μικρὸν Κόμητα. «Κρατήσατε καλά τὰ ἄλλα δύο,» εἶπεν εἰς τοὺς συντρόφους του «δὲν θὰ μᾶς ἐναφύγουν πλέον. Ἄς ἐπιστρέψωμεν δὲ ταχέως εἰς τὸ σπήλαιόν μας, διότι ἄλλως θὰ συλληφθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἰππεῖς τοῦ Κόμητος.» Λαβῶν δὲ τὸν Ἀλβέρτον εἰς τοὺς ὤμους του, ἔστρεψε πρὸς τὸ σπήλαιον ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες ἐβδῆγουν τὴν Ἐλένην καὶ τὸν Ἐρίκον ἀπὸ τὰς χεῖρας, σῆσαντες ἐν τῶ μεταξὺ τὰς λαμπάδας των.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΥΣΑ ΟΥΑΡΙΑ.

Ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος εἶχε τρία ὀρθρα χρυσαῖα οὐάρια, τὰ ὅποια εἶχε θέσει εἰς μίαν ὀρθραν καὶ καθαρὰν λίμνην, εἰς τὰς ὄχθας τῆς ὁποίας συχνάκις ἤρχετο καὶ

τοῖς ἔρριπτε μερικά φηχία εὐχαριστούμενος νὰ τὰ βλέπη τρώγοντα. Συνειθίσε δὲ νὰ τοῖς λέγη, «Μικρὰ ὄψαρια, ἐὰν θέλητε νὰ ζήτε πάντοτε, ὅπως τώρα, εὐτυχῆ πρέπει νὰ προσέχητε καὶ ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα πράγματα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ διέλθητε διὰ τῆς ὀπῆς ἐκείνης εἰς τὴν μεγάλην λίμνην, μηδὲ νὰ πλέητε εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, ὅταν ἐγὼ δὲν ἦμαι ἐδῶ.»

Τὰ ὄψαρια ὁμως δὲν ἐνόησαν τί ἔλεγε· τότε ὁ ἄνθρωπος ἐσκέφθη, ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ ἄλλον τρόπον, ὥστε νὰ τοῖς δώσῃ νὰ ἐνοήσουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελεν· ἔθεν ὑπῆγεν εἰς τὴν ὀπῆν καὶ ὁπότεν κἀνὲν ἐξ αὐτῶν ἐπλησίαζεν ἐκεῖ, καὶ προσεπάθει νὰ διέλθῃ, ἐκτόπα τὸσον πολὺ τὸ ὕδωρ μὲ μίαν μάλιστα ὥστε ἐκεῖνο ἀμέσως ἀπεμακρύνετο μὲ μεγάλον φόβον, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραττε καὶ ὅταν αὐτὰ ἀνήρχοντο εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, καὶ ποτὲ δὲν ἐπλησίαζον πλέον ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους νομίσας ὅτι κατώρθωσε νὰ τὸν ἐνοήσουν, ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Τότε τὰ τρία ὄψαρια συνῆλθον διὰ νὰ συσχερθοῦν διατί δὲν ἔπρατε νὰ διέρχωνται διὰ τῆς ὀπῆς, ἢ νὰ πλέωσιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος. «Αὐτὸς πάντοτε περιπατεῖ ἐπάνω, διατί τάχα ἡμεῖς νὰ μένομεν ἐδῶ κάτω;» εἶπε τὸ ἕν. «Καὶ διατί—ἤρώτησε τὸ ἕν—πρέπει νὰ κλεισθῶμεν ἐδῶ; Τί πειράζει ἐὰν μεταβῶμεν ὀλίγον εἰς τὴν μεγάλην λίμνην;» «Εἶναι πολὺ κακὸς, καὶ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ τὸν ἀκούσω.—εἶπε τὸ δεῦτερον, καὶ θὰ ὑπάγω νὰ κολυμβήσω ὀλίγον εἰς τὴν μεγάλην λίμνην τώρα, διὰ μίαν.» «Καὶ ἐγὼ,—ἐφώνησε τὸ πρῶτον,—θὰ ὑπάγω νὰ παίξω ὀλίγον εἰς τὸν ἥλιον, πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.» Τὸ τρίτον ὁμως ἦτο ἀρκετὰ γνωστικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέφθη, ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος θὰ εἶχεν αἰτίαν τινα διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο διασκεδάσεις. «Εἶμαι βέβαιον, ὅτι θὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ εὐχαριστεῖται νὰ μᾶς περιποιῆται, ἄλλως διατί ἔρχεται τὸσον συχνὰ καὶ εὐχαριστεῖται τὸσον πολὺ, φέρων εἰς ἡμᾶς τροφήν καὶ βλέπων ἡμᾶς νὰ τρώγομεν; Ὅχι, δὲν εἶναι κακὸς, καὶ θὰ πράξω ὅπως ἐπιθυμῶ, ἂν καὶ δὲν ἐνοῶ διόλου διατί ἐπιθυμῶ οὕτω.» Οὕτω τὸ καλὸν μικρὸν ὄψαριον ἔμεινε κάτω εἰς τὸν πυθμένα, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἔπραξαν ὅπως εἶπον. Τὸ ἕν διῆλθε διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὴν μεγάλην λίμνην, τὸ δὲ ἄλλο ἔπαιζε μεταξὺ τῶν ἀκτῶν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος, ἀμφοτέρω δὲ περιεγέλων τὸν μικρὸν αὐτῶν ἀδελφόν, διότι ἤρνετο νὰ διασκεδάσῃ μετ' αὐτῶν. Ἄλλὰ τί συνέβη; Δὲν παρήλθον πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας ἀφ' ὅτου τὸ ἕν ὄψαριον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην λίμνην καὶ ἕν μεγάλον ὄψαριον ἰδὼν αὐτὸ ἔτρεξε καὶ τὸ κατεβρόχθισε, τὸ δὲ ἄλλο, ἐνῶ ἔπαιζεν εἰς τὸν ἥλιον, τὸ ἤρπασεν ἐν ἀρπακτικῶν ὄρνεον καὶ τὸ

κατέφαγε. Μόνον τὸ εὐπειθὲς μικρὸν ὄψαριον ἔμεινε καὶ ἔζησεν εὐτυχῶς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ! Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων θὰ πράξῃ ποτὲ τὸσον ἀνόητα, ὅσον ἐκεῖνα τὰ δύο ὄψαρια, τὰ ὁποῖα παρήκουσαν τὴν καλὴν συμβουλὴν τοῦ κυρίου των καὶ ἐχάθησαν.

Ο ΕΣΥΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Εἰς τὸ περίφημον φρενοκομεῖον τῆς Βικέτρας ἐν Γαλλίᾳ ἐσχάτως ἀπέθανε παράφρων τις ἄγων τὸ ἑκατοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀνομαζόμενος Ζουβισσιέ, μᾶλλον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὁ ὕελιος ἄνθρωπος.» Ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο τὴν ἀνοίην τοῦ 1797 παραφρονήσας ἕνεκα βαρέος τινὸς κτυπήματος τῆς κεφαλῆς διὰ λίθου, καὶ διῆλθεν ἐγδοήκοντα ὄλα ἔτη ἐν αὐτῷ. Ὀλίγον μετὰ τὴν εἰσόδον αὐτοῦ ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ἦτο ὕελιος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης μέχρι τοῦ θανάτου του, ποτὲ δὲν ἐπρόφερε μίαν λέξιν, οὐδ' ἐκινῆθη ἀπὸ τὴν στρωμνὴν του, ἧτις ἔκειτο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ἡμερῶν καθ' ἃς διήρκει ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων, ὅποτε ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀνησούχει καὶ τὸν ἐτάραττεν. Ἐφοβεῖτο μήπως θραυσθῆ ἢ κολοβωθῆ, ἂν καὶ διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ὤμιλει, ἐπροδίδετο ὁμως ἐκ τῶν μορφασμῶν, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν, ὁπότεν ἐγένετο ἀπόπειρά τις ὑπὸ τῶν φυλάκων του, ὅπως τὸν κινήσωσιν ἀπὸ τὴν ἐδνοουμένην τοῦ θέσιν. Τοιουτοτρόπως διῆλθε περισσότερον ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέμπτα μᾶς ἑκατονταετηρίδος. Αὐτοκράτορες, βασιλεῖς καὶ δημοκραταὶ διεδέχθησαν ἀλλήλους, ἐνῶ ὁ ὕελιος ἄνθρωπος ἐκάθητο σιωπηλὸς εἰς τὸ κελλὸν του μὴ γνωρίζων τίποτε περὶ αὐτῶν. Ἦτο ὁ μόνος Γάλλος τῆς δεκάτης ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅστις ἐπέζησε μετὰ τοὺς Ναπολέοντας καὶ τὰς αὐτοκρατορίας των, καὶ ὁμως οὐδὲν ἐγνώρισε περὶ τῶν μαχῶν τοῦ Ὀδατερλώ καὶ τοῦ Σεδάν!

Ἡ φλογέρα.

(Διάλογος μεταξὺ Κατίνας καὶ Γιάννη)

Κατίνα.

Πὶ γλυκὰ καυμίνε Γιάννη ὅπου παίζεις τὴ φλογέρα!
Ἄπ' τὸ φώνιο σὸν γυρίζω στὸ χωριὸ μας καθὲ μέρα
Σκόρπ' ἀκούω μελωδία τὴν καρδιά μου νὰ μαγεύη.

Γιάννης.

Τ' εἰν' αὐτὰ ποῦ λὲς Κατίνα ἡ πτωχὴ μου ἡ φλογέρα

Στὰ χαμόκλαδ' ἀπὸ κάτω ποὺ τὴν ἐρημὰ γυροδεῖ
'Αντηχάει μέσ' τὸ χωριὸ μας καὶ ἀκόμα παρὰ πέρα;
Κατίνα.

'Ἐλα Γιάννη τί ἀξίζει ἡ καρδιά σου τὸ γυρίζω,
Χάρι μὰ θὰ σοῦ ζητήσω, θὰ τὴν κάμω τὸ ἐλπίζω,
Γιάννης.

Ὁ πτωχὸς ἀπ' τὴν καρδιά του ἔχει ἄλλο νὰ προσφέρῃ
Εἰς τοὺς φίλους, στὸν πλησίον, στὸν καθένα χριστιανῷ!

Κὶ αὐτὸς λάμψι νὰ σκορπίσῃ ἡμπορεῖ ὀλόγυρά του,
Νὰ θαμπώσῃ τοῦ μεγάλου τὴν περὶφρανὴν καρδιά,
Γιάννης.

Ἡ ψυχὴ γιὰτὶ στεναίξει σὲ μὰ τέτοια ὀμιλία;
Κατίνα.

Θεὶ νὰ μάθω τὴν φλογέρα,
Γιάννης.

Καὶ τὴν λὲς εὐεργεσία;

*Ἡ Κατίνα καὶ ὁ Γιάννης.

Ὁ Κατίνα μὴ ζητήσης στὸ πτωχὸ μου τὸ λημέρι
Νὰ σοῦ κάμω καλωσύνη· μὴ ὦ! μὴ, γιὰτὶ πονῶ!

Κατίνα.

Καλωσύνη! σίκα, Γιάννη, κ' ὁ πτωχὸς σὸ πέραμά του
'Απὸ ἄλλους πῶχον πλούτη, καὶ τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ,

Αὐτὸ εἶναι ποὺ ζητοῦσε; σίμωσε εἰς τὸ πλευρὸ

Τοῦ χωριοῦ μας νὰ σὲ μάθω καθε εἰμορφο σκοπὸ.

Δὲς τὰ χέρια μου πῶς βάζω πότε μία, πότε ἄλλη

'Απ' τῆς τρόπαις τῆς φλογέρας μὲ τὰ δάκτυλα σφαλῶ,

Καὶ σὲ καθενὸς τραγοῦδι τῆ στροφῆ, τὰ χέρια πάλι

Δώθε κίθε τὰ γυρίζω καὶ τὸ ἄσμι' ἀκολουθῶ.

Κατίνα.

Εύγε Γιάνν' ὁ μέγας Πλάστης ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ μας
Τὸ ἀθάω μᾶθημά μας ἴσως τώρα εὐλογεῖ,

ὦ! καλλίτερα ἀπ' ἅλα τὰ παιγνίδια τοῦ χωριοῦ μας
Δὲν γνωρίζῃ ἀπ' τὴ φλογέρα, ἀπ' τὴ θάλα Μουσική!
Ἰανουάριος 1882. Ν. Γ. Ἰγγλέσης.

Ὁ Πέτρος ἐν ἐκτάσει ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας βυρσίως τινὲς Σίμωνος ἐν Δαμασκῶν.

ΟΡΑΜΑ ΠΕΤΡΟΥ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὅπως ἔλοι οἱ ὁμοσηνεῖς του,
καὶ μετὰ τὴν λήψιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν
ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς εἶχε στρεβλὰς ἰδέας περὶ

τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς βασιλείας του, καὶ διὰ τοῦτο διε-
τήρει τὸ πνεῦμα τῆς ἀποκλειστικότητος ὡς πρὸς τὰ
ἄλλα ἔθνη, τὸ ὅποιον ἐχαρκτηρίζεν ὀλόκληρον τὸ
ἔθνος του. Διὰ τὴν ἐξάξην αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένην
του ταύτην ἰδέαν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ νᾶ

τοῦ δώση νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἦτο θρησκεία ἀποκλειστικῆ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, ἀλλὰ παγκοσμία, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν Χριστὸν ὄχι μόνον τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἑθνικοὺς, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ἔκστασιν, ἐνῶ προσήγετό ποτε ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας τοῦ ἐν Δαμασκῷ. Εἰς τὴν κατάστασιν δ' ἐκείνην εὕρισκόμενος ἐπέινασε, καὶ βλέπει τὸν οὐρανὸν ἀνεφημένον καὶ καταβαίνον ἐπ' αὐτοῦ σκευὸς τι ὡς σινδὼνα μεγάλην, τὸ ὅποιον ἦτο δεδαμένον ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἄκρων ἐντὸς δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἕρπετά καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔγεινε φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ «Πέτρε, σῆκω σφάζον καὶ φάγε. Ὁ δὲ εἶπε, Μὴ γένοιτο, Κύριε, διότι οὐδέποτε ἔφαγιν οὐδὲν βέβηλόν ἢ ἀκάθαρτον.» Τοῦτο ἐπανελήφθη τρίς καὶ τὸ σκευὸς ἀνελήφθη ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο τί τάχα νὰ ἐσημάνει τὸ ὄραμα, ἀπεσταλαμένοι τινὲς ἀπὸ τὸν Ῥωμαίων ἐκείνῳ ἀρχόντῳ Κορνῆλιον ἔκρουσαν τὴν θύραν καὶ ἐζήτησαν νὰ ἴδωσι τὸν Πέτρον· ἐλθόντος δ' ἐκείνου, τῷ εἶπον, ὅτι ὁ Κορνῆλιος ὁδηγηθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου τὸν παρακαλεῖ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ Πέτρος ἐνόησε τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄραματος καὶ σηκωθείς ἠκολούθησε τοὺς ἄνδρας τοῦ Κορνῆλιου καὶ φθίσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκήρυξεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν.

Δικαστήριον πτηνῶν.

Σπουδαία τις ἐφημερίς τῆς Γενεύης δημοσιεύει τὰ πρακτικὰ δίκης τινὸς κοράκων, τῆς ὁποίας αὐτόπτης μάρτυς ἐγένετο ὁ συντάκτης αὐτῆς εἰς περιοδείαν του τινὰ ἐπὶ τῶν Ἀλπεσιν. Οὗτος κατελθὼν ὄρος τι ἐρωτήσεν εἰς μέρους ἀρκετὰ παράμερον (ὡς φαίνεται, διὰ νὰ διεσχυθῶσι τὰ τῆς δίκης ἐπὶ τὸ ἡσυχώτερον!) βπου εἶρε περὶ τοὺς ἐξήκοντά ἢ ἑβδομήκοντα κοράκας ἐν σχήματι κύκλου, εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐοίου ἴστατο μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ὁ πταίστης κοράς. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνεπτύχθη ὑπὸ ἐνὸς τῶν κοράκων, διὰ ποικιλῶν κρωγμῶν καὶ κτυπημάτων τῶν πτερῶν τοῦ. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν διαδικασίαν καὶ ἄλλοι ὡς μάρτυρες, ἅπαντες δ' οὗτοι διεκόπτοντο ὑπὸ τῶν κρωγμῶν καὶ τῶν κτυπημάτων τῶν πτερῶν τοῦ κατηγορούμενου, ὅστις ὑπεράσπιζεν ἑαυτὸν μὲ πολλὴν δύναμιν.

Τελὸς οἱ δικασταί, ὅτινες κατεῖχον θέσιν ἐξαιρετικῆν, ἀφ' οὗ ἤκουσαν τὴν τε κατηγορίαν ὅλην καὶ τὴν ὑπεράσπισιν, χωρισθέντες ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἄλλων, ἀπήγγειλαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, ἦτις, ὡς φαίνεται, ἦτο καταδικαστικὴ, διότι μετὰ τὸ πέρασ αὐτῆς πάν-

τες ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχισαν. Ἀφ' οὗ δὲ τοιοιτοτρόπως ἐξετέλεσαν τὴν καταδίκην, ἀνεχώρησαν ἀφήσαντες τὰ τεμάχια τοῦ φονευθέντος πρὸς φόδητρον καὶ μάθημα τῶν κακῶς διαγόντων κοράκων!

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ.

Δύο ἄνθρωποι περιεπάτουσαν εἰς ὁδὸν τινα, ἀκολουθούμενοι ὑφ' ἐνὸς κυνός.

«Εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο αὐτῶν Κυρίων ἀνήκει αὐτὸς ὁ κύων;» ἠρώτησε παιδίον τι τὸν σύντροφόν του.

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ γνωρίσωμεν ἤδη» εἶπε τὸ ἄλλο παιδίον «ἀλλ' ὅταν χωρισθῶσι, τότε θὰ ἴδωμεν εἰς τίνα ἀνήκει.»

Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγα βήματα οἱ δύο κύριοι φθάσαντες εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν ἐχωρίσθησαν, λαθόντες ὁ μὲν εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ φέρουσαν, ὁ δὲ ἄλλος τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, ὁ δὲ κύων ἠκολούθησε τὸν πρῶτον.

«Ἰδοὺ ὁ κύριός τοῦ σκύλου,» εἶπον καὶ τὰ δύο παιδιά συγχρόνως.

Καὶ σεις, μικροί μου ἀναγιῶσταί, εἰς ποῖον κύριον ἀνήκετε ἕκαστος ἐξ ὑμῶν; Εἰς τὸν καλὸν ποιμένα ἢ εἰς τὸν σκληρὸν διάβολον; Δὲν ὑπάρχει μέση ὁδὸς διὰ σᾶς, πρέπει ἢ εἰς τὸν ἕνα νὰ ἀνήκετε ἢ εἰς τὸν ἄλλον; Ἰσως ἐπὶ τινα καιρὸν, καθὼς ἔτυχε καὶ εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκύλου, τὴ πρᾶγμα νὰ φαίνεται ἀμφίβολον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα κατ' ἣν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ ὁσάχητε Δύο ὁδοὺς ὑπάρχουσιν· σεις δὲ πρέπει νὰ ἐκλέξητε, ὡς ὁ Ἡρακλῆς τοῦ μύθου τοῦ Προδίκου, τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἢ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά. Εἰς τὴν ὁδὸν, ἢ ὁποία φέρει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν αἰώνιον εὐδαιμονίαν, ἢ τὴν φέρουσαν εἰς αἰώνιον κακοδαιμονίαν. Ἡ πρώτη εἶναι πολλὸ στενὴ, ἀλλὰ ἐκεῖ ὁ βραχίον τοῦ Θεοῦ θέλει σᾶς ὑποστηρίξει, καὶ τὸ μειδιᾶμα τε σᾶς ἐνθαρρύνει. Ἡ δευτέρα εἶναι πλατεία καὶ ἐδρῦχωρος, καὶ κατ' ἀρχὰς πολλὴ εὐχάριστος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πλήρης σκότους καὶ βασάνων. Πῶς ἐκ τῶν δύο θὰ ἐκλέξητε;

ΠΑΓΙΔΑΣ ΠΡΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΤΙΓΡΕΩΝ,

Τὰ ἀπέραντα δάση, οἱ ἀχανεῖς δρυμῶνας καὶ τὰ μεγάλα τέλματα τῶν Ἰνδιῶν βρβιουσιν ἐλεφάντων, ρινόκερων, ἱπποποτάμων, λεόντων, τίγρεων, θαιῶν, λύκων, ὄφρων καὶ ἄλλων παντοειδῶν θηρίων καὶ ἕρπετων, τὰ ὅποια κατ' ἔτος φονεύουσιν ἢ καταβροχθίζουσι πολλὰς χιλιάδας ἀνθρώπων. Πρὸς καταστροφὴν δ' αὐτῶν ἡ Κυβέρνησις ἔχει ὀρίσει χρηματικὸν ποσὸν δι' ἕκαστον τῶν ζώων τούτων· τούτου ἕνεκα ἀφ' ἐνὸς καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἰσῆας αὐτῶν ζωῆς καὶ τῶν κτηνῶν καὶ ποιμνῶν των, οἱ κάτοικοι ἐκτὸς τῶν ὄπλων καταφεύγουσι καὶ εἰς διάφορα μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνουσι τὰ θηρία ἐκείνα.

Μεταξύ τῶν παγίων τῶν κυριώτεραι εἶναι αἱ ἐξῆς: ῥωθῆ, τόσῳ περισσότερα φύλλα κολλῶνται εἰς τοὺς πόδας, τὸ πρόσωπον, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸ δὲ ζῶον ἐξηλεκτρισμένον ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκτόλως φονεύεται ὑπὸ τῶν παραμονευόντων κονηγῶν. Ἄλλ' ἢ περιεργία τῆς παγῆς εἶναι ἡ διὰ καθρέπτου. Εἰς μέρος πλησίον τῆς φωλεᾶς τῆς τίγριδος στήνεται

Παγὶς διὰ καθρέπτου διὰ τὰς Τίγρεις.

κατοικίαν τῆς ἡ τίγρις. Διερχομένη διὰ τοῦ μέρους ἐκείνου ἡ τίγρις εἶναι ἠναγκασμένη νὰ κατῆσθαι ἐπὶ τῶν φύλλων ταῦτα κολλῶνται εἰς τοὺς πόδας τῆς, αὐτὴ δὲ προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ αὐτὰ τρίβει τοὺς πόδας τῆς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κεφαλὴν· μερικὰ τῶν φύλλων φυσικὰ κολλῶνται εἰς αὐτὰ· τοῦτο παραργίζει τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ πηδᾷ καὶ νὰ τρίβεται, ἀλλ' ὅσῳ περισσότερον ἀγωνίζεται νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ καλύπτεται καλῶς μὲ χόρτα ἐκ τῶν χόρτων δὲ τίθεται ζῶον ἐσφαγμένον ἢ κομμάτιον κρέατος· καὶ πλησίον αὐτοῦ καθρέπτου. Ἡ τίγρις ἐρχομένη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο βλέπει τὸ ζῶον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν εἰς τὸν καθρέπτην ἀντανάκλασίν τῆς, καὶ φουδομένη μήπως ἄλλη τις ἀρπάζῃ τὸ θήραμα, πηδᾷ κατὰ τοῦ καθρέπτου, καὶ οὕτω συλλαμβάνεται εἰς τὴν παγίδα!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐπεὶ χροήτιμος λόγος.

— Πίστευε ἀδιστάκτως. Ἐλπίζε εὐφροσύνας. ἀγάπα διακούς, προσεσχούθου ἐνθέρμως βάρβιζε ταπεινοφρόνως, ἐργάζου μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀνάμεινε μετ' ὑπομονῆς.

— Ἡ περιουσία τῆς βασιλείας Βικτωρίας λέγεται ὅτι ἀνέρχεται εἰς τὰ 4,500,000 (000) φρ.

— Κατὰ τοὺς δέκα τελευταίους μῆνας ἐξήχθησαν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς περὶ τὰ 423,000,000 γαλλίνας πετρελαίου, στοιχίζοντα 240,000,000 φρ. ἐνῷ πρὸ τριάντα εἰσὶν τὸ πετρελαίου ἐπωλεῖτο ὑπὸ τῶν φαρμακοποιῶν ὡς φάρμακον διὰ τοὺς ρευματισμοὺς εἰς φιάλας !!

— Κατὰ τὸν «Χρόνον» ἐν Παλαιστίνῃ γίνονται κατ' αὐτὰς περιεργαταὶ ἀνασκευαί. Ἄξιον, μάλιστα εἶναι ἰδίως ἐπιγραφῆς τῆς ἀναφερομένης εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σολομώντος, εὐρεθείσα ἐν τῇ στείᾳ τοῦ Σιλωάμ, καὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἡρώδου, εὐρεθείς εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ὑποτίθεται ὅτι ἐγένετο ἡ σταβρώσις.

— Ὁ Κρόνι, ὁ περιφρῆμος κατασκευαστὴς τῶν πυροβόλων, εἶχεν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, 23,000 ἐργαστῶν, ἀλλὰ νῦν παραγγέλλει τὸν ἠσπύρα να μισθώσῃ ἀκόμη 8,000, ὥστε νῦν εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς 31,000 ἀνθρώπων !!

— Ὁ αὐτοκρατορικός πρόχρηστος τῆς Ἰαπωνίας θὰ σταλῇ μετ' ὀλίγων εἰς τὴν Γαλλίαν διωὺς τελειοποίησιν τὰς σπουδὰς του.

— Ἐντὸς περιφέρειας 11 μιλίων περίε τῆς Βυστώνης ὑπάρχουσι 225 ἡμερησίως ἀναξιοποιεῖται σιδηροδρομικαί !!

— Ἐπολήθησαν ἦδη περὶ τὰ 9 337 000 ἀντιτόπων τῶν τριῶν τόμων τοῦ ἡμολογίου τοῦ γλυκυφάνου Ἀμερικανοῦ μουσικῆς κ. Σάνου !

— Ἐν Παρισίοις καθ' ἑξομοίαν ὑπάρχει ἀγορὰ βατραχῶν. Οἱ βάτραχοι φέρονται εἰς τρυπημένους ἀσκούς ἀνὰ 100. Βάτραχοι καλῆς ποιότητος πωλοῦνται ἀπὸ 13—17 τάλληρα ἢ ἑκατοντάς τοὺς μεταχειρίζονται διὰ τὸ κηρυκεῖν διὰ τὸ κατατρώγειν τὰ βλαβερὰ ἐκ τῆ φύτᾳ ἔντομα.

— Εἰς ξενοδογεῖν τι τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν τῆς Σαραγόγας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀγοράζονται ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου καθ' ἑκάστην, 3,500 λίτραι νωποῦ κρέατος, 500 λίτραι ἀλατιμένου, φανίδες βάρους 1500 λιτρῶν, 600 λίτραι ἰχθύων, 500 λίτραι βουτύρου, 100 λίτραι τσίβου, 250 λίτραι καφφέ, 800 λίτραι σακχάρους, 500 δωδεκάδες φῶν, 300 λίτραι γάλακτος, 70 λίτραι καύμακτου, 10 βαρέλια πατατῶν καὶ 8 βαρέλια ἄλλων λαχανικῶν !!

— Λέγεται ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς Καζάν, ἐν Ῥωσίᾳ, καθήρεθαι καὶ θὰ δικασθῇ, διότι ἐπεχειρήσει ν' ἀναγκάσῃ διὰ τῆς λόγῃς 200,000 Ἰαυτάρων νὰ ἀσπασθῶσι τὸν Χριστιανισμὸν.

— Κόρη τις πάσχων ἐξ ἀποστήματός τινος ἐν τῇ λάρυγγι, τόσον ἐπρήσθη, ὥστε ἐκινδύνευσε ν' ἀποπνιγῇ. Μὴ δυναμένην δὲ τῶν ἰατρῶν ν' ἀνοίξωσι τὸ ἀπόστημα, ἀπηλείσθη. Τοῦτο γενομένου πάντες οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι ἤλθον πρὸς αὐτὴν καὶ ἠσπάζοντο αὐτὴν ἑκαστος κατὰ σειράν, ἐξερχόμενοι δὲ ἐφαινοῦντο φυσικὰ συγκεκλινημένοι καὶ κλαίοντες. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπῆρχε καὶ πλῆθὺς τῶν λαν ἀγαπητῶν, ὅστις ἦτο παρῶν εἰς ὅλην ταύτην τὴν σκηρῆν. Ἀφοῦ δὲ πάντες ἐτελείωσαν ἀποχειριετώνας τὸν θνήσκοντα, ὁ πῖθηξ προχωρήσας πρὸς τὴν κλίνην τοῦ κυρίου του, καὶ λαλῶν τὴν χεῖρά του, ἔσφιγγεν αὐτήν, ἔπειτα στραφεῖς ἀνεχώρησε, καλῶς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν, ὅπως καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ

ἀπελθόντες. Ἡ πράξις αὕτη ἦτο τόσον κωμικὴ ἐκείνι βεβαίως ὅ πῖθηξ δὲν ἤδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὸν θάνατον, ὥστε πάντες, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὑψηλότεου ἐξαιρουμένου, ἐκινήθησαν εἰς πλεονεγέματα. Αἱ βλαίαι αὐτὰς κινήσεις τοῦ διαφρήματος διέπρηναν τὸ ἀπόστημα, τὸ πῶν ἐξεχόθη, καὶ ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη !

— Δηλητήρια παντὸς βαθμοῦ καὶ εὐδους καταποθένεα δύνανται νὰ κατασταθῶσιν ἀβλαβῆ, ἐὰν ὁ λαλῶν πῆ ἀμέσως ὀλίγον ἔλαιον, περίπου 25 δράμα. Λέγεται δ' ὅτι τὸ ἔλαιον κατασφραγίζει τὰ κακὰ ἀποτελέσματα οἰοῦδηπότε δηλητηρίου.

(Ἐκ τοῦ «Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς».)

Οἱ ἀστέραι τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων, τοὺς ὁποῖους διακρίνομεν διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ καθ' ὅλον τὸ ὄρατόν μέρος τοῦ οὐρανοῦ ὅλου, ὑπολογίζεται συνήθως εἰς 6,000. Διὰ τῆς βοήθειας κοινῆς τινος τηλεσκοπίου ὁ ἀριθμὸς οὗτος δεκαπλασιάζεται διὰ δὲ τῶν καλλίστων τηλεσκοπίων ἀναδιπλασιάζεται εἰς 25,000 000, καὶ ὅμως καὶ ὁ μέγας οὗτος ἀριθμὸς δὲν εἶναι εἰμὴ κόκκος ἄμμου ἐν τῇ ἀχανεῖ πελάγει τοῦ Σάμπαντος.

— Τηλέγραφος. Κατὰ τὰ 1847 ὑπῆρχον ἐνταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις 400 Ἀμερικῆς μόνον 40 μιλίων τηλεγραφοῦ, τὴν σήμερον 400,000 !!

— Μέγα ἀτίμητο ἰούριον. Ἐφρήθη ἐσχάτως εἰς τὴν θάλασσαν, κατασκευασθὲν ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ μίαν ἐκ τῶν Ἀμερικανικῶν ἑταιριῶν, ἀπόπλοιον μέγα, τοῦ ἰσοῦ τοῦ μὲν μήκος εἶναι 596 1/2 ποδῶν, τὸ πλάτος 52 1/4 καὶ τὸ βάθος 37. Εἶναι δὲ χωρητικότητος 8,828 τόνων ! Ἐνομασθῆν «Ἡ Πόλις τῆς Ῥώμης» καὶ μετὰ τὸν «Μέγαν Ἀνατολικόν» εἶναι τὸ μέγιστον ἀπόπλοιο ἐν τῷ κόσμῳ !

— Ἡ κατὰ τὴν Κυριακὴν ἐργασία. Εἰς συζήτησιν τινα γενομένην ἐν τῇ Γερμανικῇ Κοινοβουλίᾳ, ὁ Γιουδαϊκὸς Ἰατρός καὶ Ἐολευτὴς κ. Λάβ ἐκ Βερολίνου εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἰατρός ἔχω ἐπισκοπεθῆ 9,000 οἰκογενεῖας ἐργατῶν, ὅστινες ἐργάζονται κατὰ τὰς Κυριακάς, εἰς τὰ ἰργαστήρια ἢ τὰς οἰκίας των, εἰς θλας δ' ἔτρον, ὅτι ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακάς ἐπέφρην ἐπιδημιάζοντα ἀποτελέσματα, ἀκαθαρσία, ἔρις καὶ βλάβημα ἐπικρατοῦσιν εἰς ὅλας ταύτας, ἢ δὲ διατρίβῃ εἰς τὴν πνευματοπωλεία ἀντικατέστης τὴν οἰκογενεακὴν ζωὴν.»

— Εἰς μίαν μόνον Πολιτείαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τὸ Ἴνδα, τρέφονται 4,404,000 βοῶν, κλπ. 933,000 ἴππων καὶ 4,509,800 προβάτων. Τὸ προϊόν τοῦ οἴνου κατὰ τὸ 1878 ἀνῆλθεν εἰς 4,500,000 κοιλῶν, ἐκτὸς τοῦ ἀραβοσίτου τῆς βρώμης καὶ τῶν ἄλλων δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς ὁποῖους παράγει ἐν ἀφρονίᾳ. Περιφρῆμος εἶναι ἡ Πολιτεία αὕτη καὶ διὰ τὰ ἀπωρικά τῆς, τινὰ τῶν ὁποίων φθάνουσιν εἰς ὑπερβολικὸν μέγεθος τὰ ἀπὸ τῆς ζυγίζουσι πολλάκις μίαν ὀκτὸν ἑκαστον.

— Ἐξαίρετον διάταγμα. Ἡ βασίλισσα τῆς νήσου Μαδαγάσκάρ ἐξέδοτο ἐσχάτως διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐμποδίζεται ἀστηρῶς ἡ ἀγροπωλησία τῶν πνευματωδῶν ποτῶν τὸ δικαιολογητικὸν μέρος τοῦ διατάγματος ἔχει ὡς ἑξῆς «Ἄν δυναμικὴ νὰ εἰσπράξω φόρους ἀπὸ κἀνὸν πράγμα, τὸ ὅποιον ἐξευτελεῖται καὶ ἐξαχρῆνται τὸν λαόν μου.» Ἐὐγενεῖς παράδειγμα τῆς εὐσεβοῦς ἐκείνης βασιλείας πρέπει νὰ μνησθῶσιν ὅλοι οἱ Χριστιανικαὶ Κυβερνήσεις τοῦ κόσμου.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Εἰς ποῖον εἰδῶλον οἱ Χανανοῖοι προσέφερον τὰ τέκνα των εἰς θυσίαν ;
2. Ποῖος βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων κατέλυσε τὸ ἔθιμον τοῦτο μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ;
3. Ποῖος τὸ ἀνεγένεσε, καὶ πῶς ἐταμωρήθη ;